

Madagaskar 30 maart 2023.

Reisverslag

Wij willen jullie graag informeren over ons werkbezoek op Madagaskar.

De reis begon op woensdag 1 maart 2023. Het vliegtuig vertrok om 19.30 van Schiphol. Schoonzoon Renze bracht ons naar de luchthaven. De laatste tijd hadden we geregeld lange rijen van mensen die vertrokken per vliegtuig op TV gezien. Maar bij ons liep alles heel soepel. We waren snel door de verschillende controles heen en konden ontspannen wachten op het vertrek. We vlogen met Kenya Airlines en hadden een tussenstop in Nairobi. Daar hadden we een overstaptijd van zo'n 6 uur, maar ook die konden we doorbrengen met wat lezen, puzzelen etc. Vervolgens de vlucht naar Madagaskar, naar de hoofdstad Antananarivo (kortweg Tana). Hoe dichterbij Tana kwamen, hoe dikker de bewolking werd. Thuis hadden we al weerberichten gezien, die geen best weer voorspelden, dus we vreesden te moeten landen in regen. Van vorige bezoeken wisten we dat je lopend van het vliegtuig

naar het stationsgebouw moest. We landden en taxieden langs het (achteraf oude) stationsgebouw en zagen snel dat er een slurf was. Het was droog, zo kwamen we in een nieuw gebouw aan, waar we onze visa konden kopen en vervolgens door een chaotische paspoortcontrole. Daarna de koffers opgehaald, die snel aankwamen. Als laatste moesten we nog door de douanecontrole. Gelukkig wenkte een vrouwelijke beampte ons, we mochten

snel de aankomsthal in. Daar stonden Ony (links) en Manana (rechts) ons op te wachten.

Misschien goed om hier even aan te geven wie wie is. Zoals bekend werken we op Madagaskar samen met Ankizy Gasy, een Poolse organisatie. Twee Poolse dames hebben hier de leiding, Kate en Pati. Op kantoor worden ze ondersteund door een Malagassische, Ony. Zij zorgt vooral voor de stagiaires en andere bezoekers. Voor ons project is Manana in dienst. Zij is sociaal/maatschappelijk werker en coördinator voor de school in Ambatomasina.

Ony en Manana hadden voor onze komst speciale kleding aangetrokken. Het shirt is in de kleuren van de Poolse vlag en de rok is de Nederlandse vlag en dan wel in de goede volgorde.

Op de luchthaven konden we gelijk onze Euro's in Ariary's omwisselen. Omdat voor elke Euro zo'n 4.300 Ariary gekocht kon worden, waren we al snel miljonair.

Met Manana aan het stuur vertrokken we voor het laatste stukje naar ons overnachtingsadres. Waar wij eerst wat verbaasd stonden van het mooie nieuwe luchthavengebouw, bemerkten we snel dat er

verder weinig ten goede veranderd was. De wegen waren nog slechter dan we ons konden herinneren.

Ony heeft voor ons een overnachtingsadres geregeld. Het ligt tegenover het kantoor van Ankizy Gasy. We ontmoetten daar onze gastvrouw Mino en gastheer Lalaina en hun zoon Nathanaël. Ze exploiteren hier een restaurant La Fourchette en de woning is boven dit restaurant.

Deze mensen leven hier samen met Mino's ouders die op familiebezoek in het buitenland zijn. Wij gebruiken hun kamer.

Ja en over het huis: voor Malagassische begrippen is het een fraai huis. We hadden vooraf gevraagd naar sanitair e.d. Dat is er, waar we nu wel achter zijn gekomen, is dat het water vaak is afgesloten (overigens in het hele plaatsje) en warm water er pas is na opwarmen. En een douchekop wil niet zeggen dat die als douche gebruikt kan worden. Maar in een bad met een kan water kan je een douche best simuleren. We hebben het vele malen beter dan de mensen hier langs de straat.

Die avond zijn we uitgenodigd om samen met hen te eten, een lekker Malagassisch gerecht.

Na nog wat nagepraat te hebben doken we vroeg ons bed in na een lange reis.

De volgende morgen zijn we met Manana naar een grote supermarkt geweest (Super U, we herkenden gelijk de oude banden met Frankrijk). Hier is veel te koop tegen prijzen die Europees zijn, dus voor de gemiddelde Malagasy niet te betalen. Eén van onze trouwe supporters had gevraagd of we niet iets mee konden nemen voor de kinderen. Onze koffers waren vol, dus we spraken af dat we op Madagaskar zouden kijken, iets als een stukje zeep. Dat lukte, we konden zo'n 150 stuks kopen. Ook hebben we een simkaart gekocht, internet en wifi zijn hier niet erg betrouwbaar en met zo'n kaart ben je wat beter bereikbaar. Als Hollanders vinden we dat toch wel belangrijk.

Tijdens de lunch spraken we ook met Kate en Pati. Het was ook hier weer goed hen te ontmoeten. Er werd veel privé en zakelijke informatie uitgewisseld en na zo'n 2 uur tuitten onze oren, want zeker drie dames (Kat, Pati en Ony) ratelen maar door.

We hebben afspraken gemaakt voor besprekingen en bezoeken komende week. Veel hangt af van het weer, afhankelijk daarvan kunnen we wat verder reizen (naar de school) of wat dichterbij blijven (bijvoorbeeld op kantoor van Ankizy Gasy). We houden de zaterdag om wat bij te komen.

Nog even iets over het weer: door cycloon Freddy is het weer hier van streek. Dat uit zich vooral in de middag, dan gaat het regenen om een uur of 3, waar het anders pas om 6 uur begint. We hebben genoten van de zon en hebben over de marktjes gelopen, we komen deze tijd best goed door. De temperatuur is hier prima, rond de 25 graden, door de hoge luchtvochtigheid is het wat benauwd.

Zondagmorgen hebben we samen met Manana, haar man Feno en haar 2 kinderen een kerkdienst bezocht. Het is de FKJM, de protestante kerk van Madagaskar. Deze kerk heeft ook zo'n 650 scholen door heel Madagaskar, daarover verderop meer.

Het was een dienst van zo'n twee uur, deze duurde wat langer omdat er ook avondmaal gevierd werd. We konden het Malagassisch niet volgen, maar we begrepen dat de dienst o.a. ging over de waarschuwing tegen corruptie. Corruptie is een ernstig probleem op Madagaskar. Opvallend (voor ons) was dat iedereen erg netjes gekleed was en dat er veel bijbels werden meegenomen.

Ankizy Gasy heeft een Pools echtpaar te gast. Deze mensen willen ook een hulpactie voor Madagaskar opzetten. Ze wonen in Dortmund. We hebben meerdere keren samen opgetrokken. Ook was daar Klaudia, een Poolse jonge vrouw, die als vrijwilliger Engelse les geeft op de verschillende scholen van Ankizy Gasy. Klaudia heeft een Belgische peetvader en spreekt daarom ook wat Nederlands.

Zondagavond werden we door ons gastgezin uitgenodigd om met hen mee te eten.

Maandagmorgen hebben we, met Ony, een school hier dichtbij bezocht. Dat is een school van de FKJM (de kerk). Het is een grote school met zo'n 250 leerlingen. We spraken met de directeur, zie foto. Ankizy Gasy steunt de helft van de kinderen door schoolgeld en eten te geven. Een groep van 24 kinderen is, via een speciale donatie die onze stichting heeft ontvangen, door ons ondersteund. Ze bedankten ons hartelijk.

Wij hebben vanuit Nederland voetbalkleding meegenomen, geschonken door vv Lekkerkerk. Een aantal jongens van de school kwamen naar het kantoor van Ankizy Gasy om de voetbalkleding aan te trekken. Een mooie reclame voor snackbar De Nar.

De 24 leerlingen (hierboven genoemd), het zijn allemaal meisjes, wonen in het "Children's Home"
Maandagmiddag hebben we, met Manana, dat bezocht. Het is een soort weeshuis voor kinderen die niet meer bij

hun familie kunnen wonen. Dat zijn weeskinderen of kinderen die uit de ouderlijke macht zijn gezet. We zagen daar baby's van een paar dagen tot kinderen van rond de 18 jaar. Dan moeten ze naar andere, liefst zelfstandige, huisvesting zoeken. Ankizy Gasy werkt nauw samen met dit tehuis. Als 5 jarig kind is Manana ook in dit tehuis opgegroeid. Ze is nog steeds bevriend met de directrice, die daar ook opgegroeid is. Deze is weer de vrouw van Nicolas, de penningmeester van Ankizy Gasy.

We spraken over 24 meisjes. Het tehuis is voor alle kinderen die deze hulp nodig hebben, maar zodra de jongens 12 worden, gaan ze naar een ander tehuis van deze organisatie.

Het is erg mooi dat deze hulp aanwezig is, maar als je ziet hoe de kinderen met 6 tot 8 op een kamer wonen/slapen, dan zie je toch dingen die we als westerlingen ons moeilijk kunnen voorstellen.

Bij het tehuis wordt ook wat aan landbouw en veeteelt gedaan, zo kan voor een deel in de eigen inkomsten worden voorzien. En met oog voor milieu, regenwater wordt opgevangen, mest wordt vergast tot "kook"-gas etc. Er is een nauwe samenwerking tussen het tehuis en Ankizy Gasy. Zo betaalt Ankizy Gasy voor de kinderen de schoolgelden en de maaltijden en begeleiden ze de kinderen als zij 18 zijn met zelfstandig wonen, het vinden van werk of verdere studie etc.

Dinsdag hadden we een lunch bij Ankizy Gasy en aansluitend een vergadering. Het was goed dat we elkaar na 5 jaar weer eens persoonlijk spraken. De samenwerking kwam aan de orde. Van beide kanten hebben we aangegeven door te willen gaan. De school in Ambatomasina, die onze stichting steunt, wordt door Ankizy Gasy gebruikt als (uit)rolmodel. Men is bezig dit verder bij andere scholen in gang te zetten. Ankizy Gasy verzorgt inmiddels gemiddeld 1.000 maaltijden per dag. Dit is inclusief de 250 voor Ambatomasina (dagelijks 150 lunches en 3 maal per week 150 ontbijten).

Ankizy Gasy is zich ook gaan richten op het vervolgonderwijs. Naast een high-school begeleiden ze jonge studenten naar de universiteit of naar beroepskeuze. Ze hebben een sociaalwerker, Tina, in dienst en een studente, Fenosoa die samen de jongeren begeleiden.

Ankizy Gasy heeft veel plannen en één daarvan is het bouwen van een nieuw gebouw. Daarin komen het kantoor, diverse zalen voor groepstrainingen, opslagruimte voor de ingrediënten voor de maaltijden etc.. Er wordt nu gewerkt aan een plan om dat te verwezenlijken. Donderdagmiddag hoorden we dat de grond voor het gebouw definitief is aangekocht. Dit voornamelijk met gelden van een sponsor uit Engeland. Een belangrijk deel voor de financiering van het gebouw dient nog gevonden te worden, maar ze vertrouwen dat ook daar in wordt voorzien.

Het was een waardevolle middag, over en weer spreken we vertrouwen uit in toekomstige samenwerking.

Woensdag zijn we voor de lunch uitgenodigd bij de Anglicaanse nonnen. Deze nonnen hebben een gebouw(tje) van waar uit ze kinderen van diverse scholen van een lunch voorzien (lunch geregeld door Ankizy Gasy). Ze hebben ook een medische post daar om kinderen en/of hun ouders bij te staan die medische problemen hebben.

Het is mooi te zien hoe met beperkte middelen veel kinderen worden geholpen, en via hen hun ouders.

Ankizy Gasy had ook tweedehands kleren, die aan deze kinderen werden uitgedeeld.

Aansluitend bezochten we een tweetal huizen. In het ene woont een man en vrouw van onze leeftijd. Zij hebben 12 kinderen (waarvan 1 overleden) en 40 kleinkinderen. 2 van deze kleinkinderen leven bij Opa en Oma: een meisje van 12 en haar neefje van 8, die wees was. De moeder van het meisje was ongewenst zwanger van haar en kon of wilde haar niet opvoeden, zo kwam ze bij haar Opa en Oma terecht. Toen haar moeder ging trouwen wilde het meisje bij Opa en Oma blijven. De man werkt in de steenhouwerij, erg zwaar werk. Dat werk stopt zodra de rijst opkomt (een of andere overheidsregel??). En als er niet wordt gewerkt, geen inkomsten. Daarom werken beiden dan in de rijstvelden om onkruid te wieden.

Donderdag is voor ons een feestdag: we gaan naar de school in Ambatomasina. Feno, de man van Manana, brengt ons met zijn auto helemaal naar de school. Lopen tussen de rijstvelden hoefde niet. De weg is heel erg slecht, erger dan we ooit gezien hebben.

Maar de aankomst is geweldig, ze hebben er een groot feest van gemaakt. Naast de kinderen en de leerkrachten zijn ook de ouders en de pastor van het dorp aanwezig.

Het is erg mooi om al de nieuwe gebouwen te zien, de zonne-kiosk met onderin de kookruimte voor solar-cooking, de waterpomp, de nieuwe klaslokalen, de toiletruimte en de kantine.

Wij worden weer uitgenodigd voor de lunch en eten met de kinderen mee, in de nieuwe kantine. Omdat voor de

solar-cooking nog niet alles gereed is en omdat de training voor de kooksters nog niet is afgerond, kregen we nog een “ouderwetse” lunch klaargemaakt op houtvuur. Maar het smaakte prima, al hebben we al direct aangegeven dat wij slechts halve porties eten. De kinderen eten best veel, en je bord halfvol laten staan, kan natuurlijk niet!

De kinderen hebben allerlei kleurplaten en versieringen gemaakt. Van de ouders kregen we een paar cadeaus, we hebben ze dankbaar in ontvangst genomen.

De kinderen en de ouders gingen voor ons zingen en dansen. Ze zongen een nieuw lied dat speciaal gemaakt was om hun dank voor de nieuwe gebouwen kenbaar te maken.

Het was een heel fijn bezoek.

Op de terugreis moesten wij wachten op een tegenligger, zie foto:

's Avonds waren wij de Rik Stamhuis uitgenodigd. Hij is de “uitvinder” van de elektriciteitskiosk en het solar-cooking. Het was fijn hem, zijn vrouw Leila en hun kinderen Raphaël en Sophie te ontmoeten. Weer eens praten met oude bekenden. Met Rik ook gesproken over de ontwikkelingen die hij met zijn bedrijf meemaakt en welke mogelijkheden er zijn voor een school als Ambatomasina. Hij wil het concept van solar-cooking graag kopiëren naar meerdere scholen. We spraken over een plan om de middelen hiervoor via sponsoring te krijgen.

Rik had een lekkere maaltijd klaargemaakt, het werd een hele gezellige avond.

Vrijdag hebben we een bespreking gehad met Nicolas. Nicolas is de penningmeester van Ankizy Gasy. In het dagelijks leven is hij accountant bij een groot chocolade-bedrijf. We hebben regelmatig contact met hem als het over geld gaat, nu konden we hem persoonlijk spreken.

Zowel Ankizy Gasy, sponsors uit Europa en wij lopen tegen het probleem op dat de bank op Madagaskar een ongunstige koers aanhoudt bij het wisselen van geld. Het is gebruikelijk dat er een verschil is tussen de aan- en verkoopkoers. Dat weten we allemaal nog wel (de ouderen onder ons) dat we op vakanties meer moesten betalen voor het kopen van franken of marken dan we later terugkregen voor het geld dat we overhielden. Maar sinds de Euro en de betaalautomaten, merken we daar maar weinig meer van. Maar hier, op Madagaskar, werken die dingen niet. Dus moeten onze Euro's worden omgewisseld voor Ariary's. En hier zit het probleem. Samen met ons bestuurslid Renze en met Nicolas hebben we veelvuldig over dit probleem gesproken. In ons gesprek die vrijdag bleek een grote sponsor uit het Verenigd Koninkrijk hetzelfde probleem te onderkennen. En met een vergelijkbare oplossing noemt als die Renze ons heeft voorgesteld. Hierdoor kunnen we de bankkosten fors verlagen en zo ervoor zorgen dat er (nog) meer geld bij de kinderen terecht komt.

We gaan vanuit Nederland een proef doen om te zien of dit werkt.

Het was goed zo ook met Nicolas te spreken.

We schreven over cycloon Freddy. Deze bleef naar hangen tussen Mozambique en Madagaskar. Naast directe schade was er vooral veel regen. Nou viel die regen meestal pas na een uur of drie. Wij

hadden er weinig last van. De temperatuur is hier goed (zo'n 26 graden) en door de hoge vochtigheid is het benauwd. Vlak bij ons, in de hoofdstad, zijn er in de nacht van donderdag op vrijdag, toch weer overstromingen geweest. Een flink aantal (krot)woningen zijn weggespoeld en er waren enkele doden te betreuren.

We zijn deze week begonnen met wat relaxen: we zijn, samen met Fenosoa, een medewerkster van Ankizy Gasy, een uitstapje wezen maken naar Ampefy. Ampefy is een plaats ruim 100 kilometer (hier 4 uur rijden...) naar het westen. Het bevindt zich juist op het punt waar het westelijk deel en het oostelijk deel van Madagaskar bij elkaar komen. Dat is een leuk aardrijkskundig gegeven, maar het is daar vooral een mooi en rustig punt. We konden even uitrusten. Weer eens gebruik

kunnen maken van een echte douche en even niets doen, heeft zijn voordelen! We zijn er twee nachten "tussenuit" geweest. Ook de weg heen en terug was redelijk, we hebben van dit uitstapje genoten. Ons viel wel op dat hoe verder je bij de hoofdstad, Tana, vandaan bent, hoe meer armoede je ziet. Dat uit zich vooral in de mensen die, ogenschijnlijk, gewoon niets zaten te doen langs de weg. Opvallend is ook, dat wel erg veel mensen op blote voeten lopen.....

Overigens ook in de hoofdstad hebben wij krottenwijken gezien, als nooit eerder door ons zijn waargenomen. Je begrijpt dan ook waarom bij een cycloon gelijk zoveel huizen wegspoelen en slachtoffers vallen.

Na terugkomst hebben we de eerdere besprekingen met Ankizy Gasy geëvalueerd en een voorstel voor nieuwe samenwerking gemaakt.

We hebben uitgesproken dat we vertrouwen hebben in de werkwijze van Ankizy Gasy en aangegeven op welke wijze wij de hulp vanuit Nederland willen voortzetten.

Daarbij gaven we aan dat wij het belangrijk vinden dat de kinderen op de school in Ambatomasina na de basisschool kansen krijgen op voortgezet onderwijs. Anders dan wij eerst dachten willen de ouders daar graag aan meewerken, maar het blijkt dat vooral de afstand tot een "secondary school" fors is. Het betekent dat er minimaal een uur gelopen moet worden, enkele reis. En ook hier zijn de bussen opgeheven. (denk niet aan onze stadsbussen, maar aan kleine VW-busjes e.d.). Ankizy Gasy gaat onderzoeken wat er mogelijk is en welke kosten hieraan verbonden zijn, bijvoorbeeld ook voor de daarmee samenhangende kosten, zoals maaltijden schoolfee's e.d. We hebben hierover ook met wat ouders gesproken, die dit bevestigden, maar daarover hieronder meer.

Ankizy Gasy gaf ook aan dat wij bij de Anglicaanse nonnen (zie vorig verslag) kunnen helpen. Ook dat gaan we verder uitwerken, evenals hulp voor het children's home (het weeshuis).

Voor Ankizy Gasy is het een belangrijke week, ze hebben net een stuk land gekocht, om op te bouwen. Zij zetten zich in voor de kinderen op de basisschool voor maaltijden, schoolfee's en medische hulp, maar vooral ook om de kinderen naar het voortgezet onderwijs te begeleiden en hen te helpen met keuzes voor werk en/of doorstuderen. Daar hebben ze meer ruimte voor nodig. Dankzij donaties uit het Verenigd Koninkrijk kunnen ze nu hieraan werken. In die nieuwe ruimte willen ze een lokaal voor IT, voor naaien, voor koken etc.

Het lijkt ons een mooie zaak om te helpen die lokalen te vullen. Maar dat zijn meer lange termijn plannen.

We hebben de grond bezichtigd. Het was enerzijds vlak bij hun huidige kantoor en de plaats waar wij nu verblijven, anderzijds op die locatie is geen elektriciteit en water of riool. Aan ons de vraag of ze wellicht net zo'n waterbron kunnen krijgen, als we eerder aan de school in Ambatomasina hebben geschonken.

We bezochten nog een andere school hier vlakbij die wellicht ondersteund gaat worden door Ankizy Gasy.

Donderdag zijn Kate en wij, samen met chauffeur Feno (de man van Manana), weer naar Ambatomasina geweest. Ook nu zijn we weer helemaal per auto bij de school gekomen, dankzij de rijkunsten van Feno.

De groep bezoekers (wij vieren) was beperkt en daarom was het goed in alle rust nog eens goed op school rond te kijken en vooral de nieuwe kookmethode te kunnen zien. Het koken met de steamer is een echt succes. Waar de kokers, met de oude methode, 's morgens vroeg (6 uur) aan de slag gaan, wordt nu pas om 10 uur begonnen. De maaltijd bestond uit rijst (uiteraard), en een soort soep voor eroverheen van kruiden (bleekselderij, andijvie e.d.) met wat gehakt. De soep duurde zo'n 20 minuten en de rijst 40. We hebben meegegeten en het was smakelijk.

Vooraf de koks en kooksters (3 mannen en 3 vrouwen) waren enthousiast en zagen echt de voordelen. Nu niet zo'n lange tijd in een rokerige keuken, maar in een frisse ruimte waar alleen wat etensgeuren zijn. En de geschatte kosten zijn lager dan de kosten van hout en de houtskool. En natuurlijk veel beter voor het milieu. We zijn blij met dit enthousiasme van de ouders, want net als bij ons zijn veranderingen hier soms moeilijk....

We zijn bij wat ouders op bezoek geweest. Er moet erg hard gewerkt worden (in de landbouw) voor een schamel inkomen. We spraken ook over vervolgonderwijs. Eén van de moeders heeft haar kinderen naar een secondary school kunnen sturen. Dat is een kostbare zaak voor haar, maar ze wil dat de kinderen verder komen. We kennen nu de weg die ze moeten lopen, en dachten dat het wellicht ook fietsend te doen zou zijn, maar fietsen zijn er hier wel, maar relatief erg duur.

Toen vorig voorjaar de rijstogst mislukte (door de overstroming) is er door landbouwdeskundigen van de universiteit in Tana, de ouders geleerd via wormen en compost de grond meer vruchtbaar te maken om sla, bonen, tomaten etc. te verbouwen. Dat bleek een succes. Bij navraag kregen we de composthoppen en de wormen te zien. En op de velden zagen wij allerlei groene gewassen.

We hebben voor de kinderen nog een voetbal en een voetbalpompje meegekregen. Dat vonden ze erg leuk, de meester en de jongens gingen gelijk voetballen. De meisjes gingen touwtjespringen.

Het was weer een fijn bezoek en we gingen voldaan "naar huis".

Onderweg zagen we een nieuwe moskee. Met daarbij een stel nieuwgebouwde kleine woningen. We

hoorden dat dit door geld uit de golfstaten wordt gefinancierd. Voorwaarde om daar te wonen is wel dat je moslim bent/ moet worden. Ook een wijze van ontwikkelingswerk. Zo hebben ze hier ook een grote moslim-universiteit gebouwd.

Vrijdagmorgen hebben we besteed aan het kopen van wat souvenirs. Hier is ook te merken dat het weinige toerisme op Madagaskar lang heeft stilgelegen als gevolg van Covid.

's Middags hebben we Rik Stamhuis bezocht op zijn kantoor. Rik werkt nu aan twee projecten: het bij ons bekende zonne-kiosk-systeem en een andere lijn om het energiezuinig en klimaatvriendelijk koken mogelijk te maken.

Bij de zonne-kiosken zorgen zij dat er een gebouwtje wordt neergezet met zonnepanelen op het dak. Hierin wordt de zonne-energie omgezet naar powerbanks. In deze kiosk woont een franchisenemer die deze powerbanks verhuurt. Dat gebeurt per dag, de huur kost Ar 200 per dag (ca € 0,05). Hierop kunnen de huurders een lampje aansluiten, of iets anders mee opladen. Ter vergelijking zouden ze een kaars laten branden, dan zouden ze Ar 700 (€ 0,16) kwijt zijn. Inmiddels werken ruim 100 franchisenemers voor hem.

Het energiezuinig en klimaatvriendelijk koken hebben we steeds solar-cooking genoemd, maar het gaat wat verder, er wordt ook gebruik gemaakt van biogas, als dat beschikbaar is. In Ambatomasina is deze vrijdag de laatste hand gelegd aan de installatie en werkt nu ook de zonne-energieschakeling. Bij onze test is nog gebruik gemaakt van gas, wat natuurlijk al een hele stap voorwaarts is.

Wil je meer weten over Jiro-Ve, kijk dat even op de website van hen, jirove.com.

Natuurlijk zijn ook hier weer foto's gemaakt, op deze foto staan naast ons Tahiry als coo, Rik als ceo, en Ralf als cto.

De terugreis begon dinsdagavond om ca 22.30. We werden naar de luchthaven gebracht, waar we om 2.40 vertrokken. Na ook nu weer een tussenstop kwamen we rond 3 uur op Schiphol aan. En ook nu was Renze er weer om ons veilig thuis te brengen.

Het was een intensieve, maar mooie reis.

Amy en Rien